

Noční Vtáci a vojna obchodníkov- časť druhá

Slna je hlavné mesto Morského Národa. Svoje pomenovanie získala príznačne tým, že tam počas celého roka svieti slnko. Je to malebné mesto na pobreží mora. Idylické biele domy a dláždené ulice zaliate slnečným svetom pôsobia pokojným a usporiadaným dojmom.

Okrem iného je Slna aj mestom námestí, ktoré sú zvyčajne lemované palmami. Tu sa konajú trhy a obchodníci z celého známeho sveta tu ponúkajú svoj tovar. Maliari, hrnčiari či pouliční speváci sa stretávajú na námestiach a ponúkajú svoju umeleckú tvorbu.

Hlavnou výsadou mesta je obrovský prístav. Do neho plávajú nespočetné drevené lode a galeóny s tovarom.

Dni však v Slně plynuli o niečo pomalšie ako v Zelenom Meste. Ľudia sú tu pokojnejší a viac si vychutnávajú život.

Na modrej oblohe sa vznášalo horúce slnko a zohrievalo ulice lemované bielymi domami. Z dlažbočných kociek sálalo teplo a rozvlnilo vzduch. Miestni sa zdržiavali hlavne v tieni. Vysedávali priamo na ulici pred domami a rozprávali sa.

Väčšina obyvateľov nosila slamené klobúky. Chránili sa tak pred teplom. Ľudia v Slně obľubovali pestré oblečenie. Zámožnejší mešťania kombinovali rôzne farby odevov no najmä rôzne odtiene modrej a červenej. Muži nosili haleny a košele s ramennými vypchávkami a rafinované klobúky s farebnými pierkami. Ženy zase chodili odeté v ľahkých vzdušných šatách.

Stredom ulice kráčali dvaja muži, ktorí v hnedých rovnošatách vôbec nezapadali medzi miestnych. Priťahovali svojim vzhľadom veľa pohľadov. Nie nevraživých, ale skôr zvedavých. Obaja vyzerali, že sú na cestách už dlhú dobu. Šuchotali nohami z posledných síl.

Jeden z mužov si utrel do rukávu slasnú kvapku potu, ktorá mu stekala po čele. Slnko mu pražilo do tváre zarastenej strniskom. Na košeli mal zavesené dva zlaté kruhy, od ktorých sa odrážali slnečné lúče. „Mám toho dosť,“ postťažoval sa Svenol Liotén. „Nie som zvyknutý na také teplo.“

O poznanie mladší muž po jeho boku si povzdychol. Na jeho spotenej košeli visel len jeden zlatý. Cez plece mal prehodenú koženú kapsu. „Ani ja,“ súhlasil Eteran Naitbird. „Toto mesto je zvláštne. Pozri tam. Chodia tu oblečení farebne ako... A ja neviem, daj mi pokoj.“

„Upražila sa ti hlava, čo?“ podpichol ho Svenol.

„Kde sa ubytujeme?“ opýtal sa Eteran. Podpichovanie svojho spoločníka ignoroval. „Ľahol by som si konečne do postele.“

„Pôjdeme tam,“ odpovedal mu Svenol, „kde sú najlepšie dievčatá.“

„Ako inak,“ odsekol Eteran.

„Počkaj,“ upozornil ho Svenol a ukázal pred seba. „Pozri tam.“

Éteristi spozorneli a zastavili uprostred ulice. Blížili sa k nim dvaja muži odetý vo vypasovaných nohaviciach a pompéznych žltomodrých tunikách v páse stiahnutých opaskom. Podľa vzhľadu patrili k mestskej strážni. Na hlavách mali parádne širáky s veľkým žltým vtáčim pierkom. Jeden držal v ruke halapartňu a druhému sa za opaskom hompálal ostrý meč.

„Hej!“ zakričal jeden z príslušníkov mestskej stráže. „Vy dvaja!“

„Želáte si?“ spýtal sa ich Svenol. Premeral si ich od hlavy po päty. Keby nebol unavený, tak by sa aj rozosmial nad ich okázalým oblečením.

„Nič sme neurobili,“ pridala sa Eteran.

„Vy ste éteristi Zelenéj Hory?“ opýtal sa mestský strážnik s mečom za opaskom. Vyzeral na pohľad prísne. Jeho elegantne rezanú tvár s mužnou sánkou dokonale dopĺňal širák s pierkom.

„Ehm.“ Svenol poklepal prstom po svojich zlatých kruhoch na košeli. „Samozrejme, že sme éteristi.“

Obaja mestskí strážnici sa uklonili, s' a by pre nimi stáli nejakí panovníci. „Vítame vás v Slné,“ spustil jeden z nich, ten s mečom. „Je to česť.“

„Aha,“ poznamenal akosi sucho Svenol a vymenil si prekvapený pohľad s Eteranom.

„Ďakujeme za privítanie,“ riekol Eteran.

Strážnik s mužnou sánkou sa otočil na druhého. „Dobre, môžeš ísť. Ja sa o nich postarám.“

„Ale...“ oponoval druhý.

„Žiadne ale,“ zrušil ho. „To je rozkaz.“

„Vykonám,“ strážnik sa postavil do pozoru. Ukážkovo sa otočil na päte aj s halapartňou v ruke. Potom bez slova odišiel ulicou preč.

Svenol vypleštil oči. Nikdy nebol za takéto striktné zaobchádzanie.

Eteran ostal rovnako zaskočený.

„Takže,“ pokračoval mestský strážnik. „Moje meno je Cigard,“ predstavil sa. „Cigard Muzan. Som dozorný mestskej stráže v hodnosti kapitán.“

„Ja som Svenol Liotén,“ uviedol sa. „Éterista druhého stupňa.“

„A ja som Eteran Naitbird.“

„Veľmi rád vás spoznávam,“ spustil dozorný mestskej stráže. „Je to naozaj veľká česť vás privítať v meste. Som tu aby som vám pomohol s čím budete potrebovať.“

„Počkať,“ zamyslel sa Svenol. „Akože pomôcť? O čo tu ide?“

Dozorný Cigard odpovedal: „To je jednoduché. Kráľovský dvor vám ponúka pomoc. Ctí si vašu návštevu v meste. Zároveň ste dnes večer pozvaní do kráľovského paláca.“

„Čo...“ čudoval sa Eteran. „Čože?“

Svenol sa pridala: „Ako o nás viete?“

„Vaša návšteva,“ hovoril kapitán Cigard, „bola ohlásená už dávno. Čakali sme na váš príchod.“

„Ale tu niečo nesedí,“ namietal Svenol. „Ako môžete vedieť o našom príchode, keď sami sme o ňom nevedeli?“

„Ale samozrejme, že sme vedeli,“ odvetil Cigard. „Už skoro tri týždne na vás čakáme. Navrhujem odísť zo slnka do hostinca a tam sa v pokoji porozprávať.“

„No konečne,“ vydýchol si Svenol.

„Súhlasím,“ pridala sa Eteran.

„Tak za mnou!“ zahlásil Cigard.

Dozorný mestskej stráže Cigard Muzan priviedol éteristov na malé námestie lemované malebnými bielymi domami. V jeho strede rástlo niekoľko paliem. V ich tieni sa pár mešťanov ukrývalo pred slnkom. Na námestí tiež stálo pár drevených stánkov kde remeselníci predávali svoje výrobky. Ľudia sa len tak ležérne prechádzali a vládol tu pokoj. Určite sa to nedalo porovnať s hlavnou promenádou v Zelenej Hore.

Kapitán Cigard a éteristi zamierili do hostinca, ktorý stál uprostred línie domov lemujúcich námestie. Biele steny zdobili modré črepníky s rôznymi farebnými kvetmi. Nad dverami do hostinca bol zlatý erb v tvare kohúta.

„Zlatý Kohút,“ povedal Cigard keď dorazil pred hostinec. „Dobré ubytovanie a jedlo.“ Potom gestom ruky zhrnul celé námestie. „Toto tu sa volá pl'ac umelcov. Veľmi obľúbené miesto kde sa schádzajú remeselníci, maliari a umelci. A tam pod tými palmami, vidíte ich? Tak tam po večeroch hrávajú rôzni hudobníci.“

„Zaujímavé,“ odvetil Svenol ako si pozeral námestie.

„Je to tu bezpečné?“ spýtal sa Eteran ako si jednou rukou vetral spotenú košeľu.

„Ha!“ vykrikol Cigard. „Slna je najbezpečnejšie mesto v širom svete. A keď sa aj niečo deje tak zakročí mestská stráž. Majú rovnaké tuniky ako ja, čiže žltomodré a širáky so žltým pierkom.“ Svenol sa pozrel na dvere hostinca. „Nejdeme dnu?“

„Samozrejme,“ odpovedal mu Cigard.

Trojica vstúpila do Zlatého Kohúta. Bol to príjemný, čistý a dobre presvetlený hostinec. Pootvárané okná vytvárali jemný prievan, ktorý so sebou niesol silnú korenistú vôňu z kuchyne. Pár dobre odetých hostí tu vysedávalo a ukrývalo sa pred horúcim dňom. Podľa farebného a výstredného oblečenia to neboli žiadni sedliaci.

Za dreveným pultom syčali rôzne grily. Jedlo sa tu chystalo priamo pred očami zákazníkov. Chudý, dlhovýšľak muž v bielej halene a čiernej zástere práve šmaril na rošt dobre okorenenú rybu. Len tak to zasyčalo a voňavý dym sa rozlieval po celom hostinci.

Mladý Eteran zavetral už pri dverách. „Vonia to dobre.“

„Sadnime si,“ navrhol Cigard a ukázal na jeden z mnohých voľných stolov opodiaľ.

Muži sa pohodlne usadili k okrúhlemu stolu. Stoličky boli čalúnené a to ich robilo veľmi pohodlnými.

„Konečne sedím,“ prehovoril Svenol. Celé telo mal stuhnuté a chodidlá opuchnuté po náročnom dvojťždňovom pochode.

„Ani nehovor,“ pridala sa Eteran a vystrel si nohy pod stôl.

Cigard zamával na chudého muža za pultom.

Ten si utrel ruky do zástery a pribehol k stolu tak rýchlo, akoby mu išlo o život. Bol to veľký fešák s dobrým držaním tela. Čierne vlasy mal vyčesané dozadu. Najskôr si zvedavo prezrel nových návštevníkov a potom sa im prihovoril: „Rád ťa vidím, kapitán Cigard. A čo títo dvaja muži? Priviedol si nových hostí?“

„Tak je,“ prikývol Cigard. „Sú to moji hostia a ty im splníš všetko čo im v očiach uvidíš. Pozval ich sem kráľovský dvor. Zaplatí za nich všetky účty. Takže im tu poskytneš ubytovanie a stravu. Jasne?“

„Tak potom som plne k službám,“ uklonil sa štíhly hostinský. „Volám sa Kiche. Viedem tento hostinec, varím, grilujem a tak.“

Cigard predstavil dvoch éteristov: „Toto je Svenol a hento je Eteran.“

„Teší nás,“ povedal Svenol.

Eteran na pozdrav pokynul hlavou.

„Vidím,“ pokračoval hostinský Kiche, „že ste po dlhom cestovaní unavení. Hneď vám niečo prinesiem, aby ste sa osviežili.“ Otočil sa a odišiel.

Cigard si z hlavy zložil klobúk a opatrne ho položil na stôl. Odhalil tak svoj krátky zostrih. Teraz vyzeral ešte mužnejšie. „Takže, éteristi,“ začal rozprávať a utrel si čelo do rukáva. „Ako sa vám zatiaľ páči Slna?“

„Je tu teplo,“ odvetil ako si natáhoval pod stolom nohy.

„A všetci chodia farebne oblečení,“ doplnil Eteran.

„Taký je Morský Národ,“ vysvetľoval dozorný strážnik. „Obľubujeme farby. A keď som už pri tých farbách. Viete prečo majú strážnici takéto žlté modré tuniky?“

„Netuším,“ povedal znudene Svenol.

Eteran len mykol plecami. Únava mu zahmlievala myseľ a hlavu mal spečenú od slnka. Nechcelo sa mu vôbec nad ničím uvažovať.

„No tak ja vám to poviem,“ dal sa do reči Cigard. „Táto vrchná časť tuniky je žltá a symbolizuje slnko. No a táto spodná je modrá a tá symbolizuje more. Čiže slnko a more. Žltá a modrá.“

„Hmm,“ zamyslel sa Svenol a pohladil sa po strnisku. „Dáva to zmysel.“ Najradšej by na stoličke rovno zadriemal, ale spánok musel ešte počkať. „Počuj, Cigard. Prečo nám všetko platí kráľovský dvor?“

„Lebo vás sem pozval,“ odpovedal dozorný. „A my si ctíme hostí.“

„A prečo nás sem pozval?“ vyzvedal ďalej Svenol.

„To ja neviem,“ priznal Cigard. „Ja som len dostal za úlohu vás privítať. Ale nebojte sa. Všetko vám vysvetlia v kráľovskom paláci. Dnes večer máte audienciu.“

Obaja éteristi si vymenili prekvapené pohľady. Odrazu boli prebratí akoby ich niekto obliat studenou vodou.

„Počkať, počkať,“ ohradil sa Svenol. „Akú audienciu?“

„Pôjdete do kráľovského paláca,“ vysvetľoval Cigard. „Pozrite sa, éteristi. Ja toho veľa neviem. Ako ste sa dohodli a prečo to je mimo mňa. Viem len toľko, že dnes večer po zotmení sa máte dostaviť do paláca. Tam sa dozviete viac.“

„Keď to musí byť,“ odfrkol Svenol.

„Ale niečo tu nesedí,“ pridal sa Eteran. „Prečo by...“

„Potom,“ prerušil ho Svenol. „Potom sa porozprávame.“

K stolu prišiel hostinský Kiche a položil naň misku s nejakými zvláštnymi plodmi oranžovej farby. „Nech sa páči. Toto vás osvieži a dodá silu. Keď budú hotové ryby tak vám ich donesiem. Akurát sa grilujú. S dovolením.“ Mierne sa uklonil a odišiel.

Eteran zobral do ruky jeden oranžový plod. Bol guľatý a veľký asi ako jablko, no nevyzeral veľmi jedlo. „Čo je to?“

„Nikdy ste to nevidel?“ čudoval sa Cigard. „Toto sú pomaranče. Pozrite sa, aha.“ Zobral jeden plod a začal ho šúpať. „Toto dáte dole túto šupku a to vnútri zjete.“ Keď bol hotový tak ho rozpolil. Jednu polovicu mesiačikov podal Svenolovi a druhú Eteranovi. „Dajte si. Je to sladké a šťavnaté.“

„No ukáž,“ zobral si polovicu pomaranča Svenol. Opatrne si ju vložil do úst a zahryzol. Sladká šťava mu zaplnila zmysly. Bolo to tak dobré, až dostal chuť na ďalší. „Mhm,“ mrmlal s plnými ústami. „Je to výborné.“

Eteran po jeho vzore tiež ochutnal pomaranč. Bola to neuveriteľná dobrota. „Mňam,“ zalizol sa.

„Som rád, že vám chutia,“ usmieval sa Cigard. „Je to naša špecialita. Rastú len tu na pobreží.“

„A prečo ich nedovážate do Zelenej Hory?“ spýtal sa Eteran. Vzal si ďalší a začal ho šúpať. Teraz bola na stole pred ním kopa pomarančových šupiek.

„No lebo,“ odpovedal mu Cigard, „by ten prevoz nevydržali. Kým by sa tam dostali, tak by sa v tom teple pokazili. A navyše ich nemáme až tak veľa. Ale pre vás dvoch ich máme koľko len

chcete.“

Na druhej strane hostinca za pultom zasyčal gril. To naň hostinský šmaril ďalšie ryby. Dym s vôňou korenia zaplnil hostinec.

„Na toto by som si vedel zvyknúť,“ poznamenal Svenol. „Už by to chcelo len pekné dievčatá.“

„Dievčatá budú,“ riekol Cigard. „Na tom námestí vonku sa večer schádzajú pekné ženy. Často po zotmení zavítajú aj sem do Zlatého Kohúta. A naše ženy sú temperamentné.“

Svenolovi preskočila iskra v očiach. „Neviem sa dočkať.“

„Musím už ísť,“ povedal Cigard a pozrel sa na éteristov. „Ale mohli by ste pre mňa niečo urobiť?“

„Sem s tým,“ prikývol Svenol.

„Ja som nikdy žiadneho éteristi nestretol a tak by som chcel vidieť ten éterický plameň. Tak sa to volá, nie?“

Svenol drgol do svojho spoločníka. „Ukáž mu to.“

„A prečo ja?“

„Lebo som povedal,“ odbil ho.

Eteran si povzdychol. Vystrel nad stôl ruku dlaňou hore. Z ničoho nič sa mu v nej roztancoval malý biely plamienok.

Cigard na neho vyvalil oči, akoby videl zázrak. „Ako to robíš? To je úžasné.“

„To chce dlhý výcvik,“ vysvetlil Eteran a nechal plamienok vyhasnúť. „A dar ovládať éter.“

„Ďakujem za toto malé predstavenie a za vašu spoločnosť,“ povedal Cigard. Nasadil si klobúk s pierkom a vstal. Ešte si napravil puzdro s mečom za opaskom. „Ospravedlňte ma, ale musím ísť. Povinnosti volajú. Nezabudnite, že dnes večer vás čakajú v kráľovskom paláci. Dostanete sa tam veľmi jednoducho. Vyjdete von z hostinca, otočíte sa doprava a pôjdete stále rovno.“

„A my ďakujeme za privítanie,“ reagoval Svenol.

„Pekný deň ešte,“ dodal Eteran.

Cigard Muzan sa dotkol špičky klobúka a mierne uklonil hlavu. Potom zamieril k dverám. Pri chôdzi sa mu húpal za opaskom meč. Bol to veľmi výrazný muž.

Za stolom ostali už len dvaja éteristi.

Eteran si od úľavy vydýchol. „Uf, ale sa tu dejú čudné veci.“

„Ani nehovor,“ odpovedal mu Svenol.

„Ako je možné,“ rozhovoril sa Eteran a odhrnul pomarančové šupky na kraj stola. „Ako je možné, že nás tu čakajú už tri týždne?“

Svenol pohodlne rozvalený na stoličke sa zadumal. „Hmm. Napadá ma len jedna odpoveď.“

„Aká?“

„Tá žena, Redha Bibret,“ vysvetľoval Svenol ako si spájal súvislosti. Spomenul si na elegantnú

červenovlasú ženu, ktorá ho prekabátila a na noc priviazala k stoličke. „Ona to musela plánovať už dávno. Aspoň šesť týždňov dozadu.“

„Ako to myslíš?“

„Veď premýšľaj,“ poklepal si po spánku Svenol. „Musela poslať niekoho so správou zo Zelenej Hory do Slny. Ak to bol obyčajný človek a nie éterista, tak mu cesta sem trvala tri týždne. No a Cigard povedal, že o našej návšteve vedia už tri týždne. To máš spolu šesť týždňov.“

„Ale ako si mohla byť tá žena tak istá, že sem pôjdeme?“

„Veď sme to dostali rozkazom,“ ozrejmil Svenol.

„To áno,“ pokračoval Eteran. „Ale ako si mohla byť istá, že naši nadriadení s tým budú súhlasiť?“

„Je to vplyvná obchodníčka. Éteristi v Zelenej Hore nevedia nič o jej krivých praktikách. Jednoducho požiadala o pomoc a dostala dvoch éteristov.“ Svenol sa odmlčal a pozrel cez stôl svojmu spoločníkovi do očí. „Dostala nás. My sme jej pomoc.“

„Aj tak to je veľmi odvážny plán,“ podotkol Eteran.

„Ale vyšiel jej.“

„Počuj a čo tá návšteva v kráľovskom paláci?“

„No,“ zamyslel sa Svenol. „Ja sa domnievam, že tam má Redha kontakty. Naša prítomnosť tu je oficiálna. Sme tu pracovne. Ale viac neviem.“

„Kedy pôjdeme do prístavu?“ spýtal sa Eteran. „To bola naša prvá úloha, nie? Prísť do prístavu. Tam by nás mali privítať jej ľudia.“

Svenol si povzdychol. „Vôbec sa mi to nepáči.“

„A čo keby sme jednoducho odišli?“

„Ale čo si,“ zrušil ho Svenol a mávol rukou. „Zase by nás našla. A nezabúdaj, že sme tu na príkaz nadriadených. Musíme splniť úlohu.“

„To máš pravdu,“ prikývol Eteran. „Máš pravdu. Asi mi to nemyslí z toho tepla.“

Svenol sa usmial. „Sa ti zaparila hlava, čo?“

Eteran na jeho poznámku nereagoval, len sa zatváril akosi kyslo.

„Dobre, dobre,“ hovoril Svenol. „Vieš teda čo? Najeme sa, ubytujeme a pôjdeme do prístavu.“

„Súhlasím.“

Ako na zavolanie sa pri nich pristavil štíhly hostinský Kiche. „Nech sa páči, vážení hostia.“ Položil na stôl dva taniere. Na každom bola do zlata upečená ryba priamo z grilu. Potom do stredu položil košík s chlebíkov upečeným do hneda. „Dobrá chuť.“

Eteran sa zhlboka nadýchol. Vôňa ryby mu nahnala sliny do úst.

„Ďakujeme,“ odpovedal mu Svenol.

Hostinský Kiche zobral šupky z pomarančov do hrsti. „Keby niečo, tak ma zavolajte.“ Potom sa

otočil a odišiel grilovať ďalšie dobroty.

Svenol Liotén a Eteran Naitbird sa napchávali rybou a pečeným chlebom, akoby to malo byť posledné jedlo v ich živote. Výrazná korenistá a slaná chuť bola pre nich niečím novým. Takúto dobrotu by v Zelenej Hore nikde nenašli.

Po chvíli ostali na stole len dva tanieri s rybou kostrou a prázdny košík.

„Teraz by som si zdriemol,“ zhodnotil Svenol a spokojne sa zošuchol na stoličke o čosi nižšie. „Nič sa mi nechce.“

„Budeme musieť ísť do prístavu,“ pripomenul mu Eteran.

„To je jedno,“ ľahostajne mávol rukou Svenol. „Podme sa ubytovať. Oddýchneme si a potom pôjdeme do prístavu.“

„Budú z toho problémy.“

„Ale netrep.“

„Mali by sme ísť hneď,“ povedal Eteran a na plné ústa si zívol. Skutočne by si rád zdriemol, ale povinnosti boli prvoradé.

„Len sa na seba pozri,“ hovoril Svenol. „Si celý spotený. Oči sa ti zatvárajú a zívaš. Dokážeš vôbec vycítiť éter?“

„No ja...“

„No dokážeš?“

Eteran sa sústredene zamračil. Siahol po svojom éteri a uvedomil si, že je na pokraji síl. Z éteru by dokázal možno vytvoriť biely plamienok a nič viac. Snáď taký, aký predtým ukázal Cigardovi.

„No vidím,“ pokračoval Svenol, „že si na tom zle. Chceš ísť v takomto stave do prístavu? Ako sa budeme brániť? Či už si zabudol na Tiene Ulice? Alebo na horiacu stodolu?“

„Máš pravdu,“ odvetil potichu Eteran. „Takto unavení sme na nič.“

„Tak vidíš.“

„No mládenci,“ prehovoril štíhly Kiche keď prišiel k stolu. „Vidím, že vám chutilo. Tu máte kľúč od izby.“ Položil ho na stôl. Potom začal zbierať tanieri s rybacími kosťami. „Je to izba na konci chodby. Budete mať výhľad rovno na pl'ac umelcov.“ Kosti nasypal do prázdneho košíka a pozbieral tanieri. Všetko robil rýchlo a elegantne. Bolo zrejmé, že sa touto robotou živí dlho.

„Výborne,“ reagoval Svenol. „Ďakujeme.“

„Keby ste niečo potrebovali,“ povedal Kiche s taniermi v rukách, „tak som tu pre vás. A dole v podzemí máme umyváreň, ale ja tomu hovorím osviežovňa. Sú tam kade s vodou len pre hostí.“ Odišiel pomedzi stoly k pultu.

„Ideme,“ zavelil Svenol a vstal. Zamieril k schodisku.

Eteran ho nasledoval.

Éteristi vošli do izby na druhom poschodí hostinca. Bola to útulná a vcelku prepychová miestnosť s lesklou drevenou podlahou. Cez otvorené okno žiaril lúč slnka a s ním dnu prúdil teplý vzduch z námestia. Pre hostí tu boli dve ustlané a pohodlné postele. Jedna rovno pod oknom a druhá pri stene na druhej strane. V strede izby priamo medzi posteľami stál stolík. Nachádzali sa tu aj dve masívne skrine.

„Táto je moja,“ povedal Svenol a zvalil sa do postele pod oknom. Na tvári cítil jemný teplý vánok. Ani sa nenamáhal vyzliecť zo spotenej rovnošaty. Privrel oči a započúval sa do ruchu, ktorý sem doliehal z námestia.

Eteran hodil svoju koženú kapsu pod posteľ. „Tak potom je táto moja.“ Zhodil hrubý opasok s rôznymi kapsičkami na zem a potom si konečne ľahol. Ležal na chrbte a pozeral do stropu. „To je ono. Na toto si rýchlo zvyknem. Hej, Svenol. Pekná izba, nie?“

Ostalo ticho. Svenol mu neodpovedal.

Eteran sa obzrel a všimol si, že jeho spoločník zaspal. Ležal skrútený na boku a zdalo sa, že by ho nezobudilo ani burácanie vodopádu. „No tak nič,“ zašomral si popod nos mladý Eteran.

Zmáhala ho síce únava, ale v hlave mal hotový vír myšlienok, ktorý mu nedovolil zaspať. Stále nevedel pochopiť, prečo sem vlastne prišli. Oficiálny dôvod bola ochrana obchodných záujmov tej záhadnej ženy, ktorá sa volala Redha Bibret. Vraj hrozí akási vojna obchodníkov a oni jej mali zabrániť. Viac sa dozvedia v prístave, kde by ich mali osloviť ľudia bohatej obchodníčky. A čo pozvanie do kráľovského paláca? Všetko sa zdalo byť tak chaotické.

„Hlúposti,“ zamrmal si pre seba Eteran. Bolo mu teplo a tak si vyzliekol hnedú košeľu. Len tak ju hodil na podlahu. Zavrel oči a myšlienky ho postupne priviedli do driemot.

Svenol rozlepil oči. V izbe vládlo prítmie. Strhol sa a pozrel z okna, ktoré bolo nad posteľou. Slnko zapadalo za strechy bielych domov a tie vrhali dlhé tieň cez celé námestie.

„Koľko som spal?“ spýtal sa samého seba. Keď si ľahol do postele mohlo byť okolo obeda. Obzrel sa na druhú posteľ. Bola prázdna. Pod ňou na podlahe ležala hnedá rovnošata, ale po Eteranovi ani stopy.

Svenol vyskočil na nohy a zamieril ku dverám. Tie sa odrazu otvorili.

Stál v nich Eteran. Mal na sebe celkom novú rovnošatu. Bol vzorne upravený, akoby sa chystal na službu v uliciach Zeleného Mesta. Dokonca mu na košeli visel jeden zlatý kruh na zelenej šnúрке.

„Kde si bol?“ spýtal sa ho Svenol.

„Dole,“ odpovedal mu Eteran. „V tej osviežovni.“

„Čo? Kde?“ čudoval sa Svenol.

„No predsa v umyvárni,“ ozrejmil Eteran.

„Už rozumiem.“

„Išiel som sa umyť a prezliecť. Nechcel som ťa budiť. Hostinský Kiche nám nachystal teplú vodu.“

„Ako sa tam dostanem?“

„Na konci chodby sú schody, ale nie tie, ktoré idú do hostinca.“ Eteran vystúpil z dverí na chodbu a ukázal na jej koniec. „Tam. Vidiš? To druhé schodisko.“

„Vidím, vidím,“ pritakal Svenol. „A kde mám čistú rovnošatu?“

„Nechal som ti ju dole v umyvárni. Je tam pre teba nachystaná kúpeľ.“

„Dobre,“ prikývol Svenol. „Hneď som tu.“

Svenol prešiel na koniec chodby a zbehol dole do umyvárne.

Bol to veľmi honosný pivničný priestor pod hostincom s lesklou podlahou. Na stenách svietili olejové lampy. Z kadí plných vody stúpala teplá para. Popri stenách stáli lavičky na sedenie.

Svoje čisté veci uvidel poskladané na lavici pri jeden z kadí. Prišiel k nej a cez okraj sa do nej pozrel. Bola plná čistej horúcej vody. Zdalo sa, že tu čaká len na neho. Vyzliekol sa a veci hodil na lavičku. Vyložil na ňu aj topánky.

Vliezol do kade. Jeho telo obklopila príjemne teplá voda. Pohodlne si sadol a oprel sa. Teraz mu z vody trčala len hlava.

Privrel oči a vychutnával si teplý kúpeľ.

Čosi sa niekde šuchlo. Svenol neotvoril oči, ale vytvoril éterické vlákna a vyslal ich po celej umyvárni.

Cítil cudzí éter. Určite nepatril Eteranovi. Ten by spoznal. Tváril sa však, že sa nič nedeje. Sedel ponorený vo vode a pomocou vlákien pozoroval cudziu osobu. Zdalo sa, že sa ukrýva v tieni za druhou kaďou.

Ostávalo len čakať na príležitosť.

Cudzia osoba sa odrazu pohla smerom k nemu.

Svenol vyletel z vody, až sa rozprskla na všetky strany. Vyskočil z kade a zároveň v ruke zhmotnil éterický meč. Hneď sa ním na cudziu osobu zahnal. V prítmí a cez všetku tú paru jej nevidel do tváre. Vedel len, že je oblečená v čiernom.

Cudzia osoba sa uhla nadprirodzenou rýchlosťou.

Svenol minul a trafil druhú drevenú kaďu. Presekol ju akoby bola z masla. Voda sa rozliala po celej umyvárni, sťa by niekto prevalil hrádzu. Pošmykol sa na mokrej podlahe a skoro spadol. Jeho

éterický meč sa rozplynul.

„Vedľa,“ povedal ženský hlas.

Svenol neveril vlastným očiам. Stála pred ním pekná čiernovlasá žena odetá v tmavom. V jej veľkých modrých očiach sa odrážala žiara z olejových lúč. Okolo pliec mala prehodený plášť. Úzka halena a vypasované nohavice zvýrazňovali jej dokonalú postavu. Za opaskom ukrývala niekoľko ostrých nožov.

„Shasta?“ spýtal sa Svenol. Ani si neuvedomil, že je celkom nahý. „Čo tu robíš?“

„Prišla som ťa pozdraviť,“ odpovedala mu. Pohľadom si ho premerala od hlavy po päty, ale väčšinu pozornosti venovala jeho prirodzeniu. „Myslela som si,“ usmiala sa, „že to bude tam dole lepšie.“

„Ja... Čože?“ vyhrkol Svenol. Uvedomil si, že pred ňou stojí celkom obnažený. Nahý pred ženou stál už mnohokrát tak prečo si teraz pripadal ako hlupák? Nesmie stratiť hlavu.

„No čo sa tak na mňa pozeráš?“ podpichla ho Shasta.

Svenol sa vystrel a vypoľ hruď. Ruky dal v bok. „Mne sa zdá, že sa pozeráš ty na mňa. Vidíš niečo, čo sa ti páči?“

Shasta sa rozosmiala: „Haha, to určite. Vyzeráš ako zmoknutá myš a tým myslím aj tam dole.“

„Pche,“ odfrkol si Svenol. Z lavičky pri stene si zobral čistú košeľu a zakryl ňou svoje prirodzenie. „A ty vyzeráš ako...“ Stratil slová. Chcel ju nejako odbiť, ale nemohol. V tlmenom svetle vyzerala nádherne. Snáď bola ešte krajšia, než si ju pamätal. Taktiež bola rovnako sebavedomá.

„Aspoň zavri ústa, keď sa na mňa pozeráš,“ povedala Shasta. „Je to neslušné.“

„Vieš čo?“ ohradil sa Svenol. „Ja ti poviem...“

„Ty mi nepovieš nič,“ prerušila ho. „Stojíš na mokrej podlahe nahý a medzi nohami si držiš košeľu. Nemáš právo nič hovoriť. A teraz ma dobre počúvaj. Prišla som sem, aby som ti povedala, že nemusíte dnes ísť do prístavu. Mali ste tam už dávno byť, ale nevádi.“ Čiernovláska si ho znovu prezrela s úškrnom na perách. „Ale ako vidím, veľa nevydržíš a musel si si pospať, že?“

„Počkaj,“ spustil Svenol. „S tebou sme sa mali stretnúť?“

„To je teraz jedno,“ pokračovala Shasta. „Prišla som ti povedať, že tu v Slnce nevládnú éteristi. Tu vládne obchod a ten, kto viac platí. A teraz najlepšie platí istá Redha. Určite si mal možnosť ju stretnúť.“

„No iste,“ povzdychol si Svenol. „Tiene Ulice pracovali pre ňu.“

„Presne tak,“ hovorila ďalej Shasta. „A teraz si pekne odpracujete všetko, čo ste spôsobili.“ Pozrela sa mu do očí. „A vieš kto ti bude dávať príkazy?“

„Ty?“

„Presne tak.“

„To mám za to, že som ťa nechal ujsť zo Zeleného Mesta.“

„Vysvetli si to ako chceš,“ riekla Shasta. „Takže dnes nemusíte ísť do prístavu. Pôjdete rovno do kráľovského paláca. Tam sa dozviete viac. A teraz ma dobre počúvaj.“

„Som samé ucho.“

„Nikomu ani slovo.“ Shasta karhavo zašermovala prstom. „Ani slovo. Nezabúdaj, že o tebe vieme všetko. Ťažko by si vysvetľoval prečo tráviš služby v hostinci so ženami a odkiaľ na to berieš peniaze. A povedzme, že určité dámy to dokážu dosvedčiť.“

„To som už niekde počul,“ odsekol Svenol. Spomenul si na podobné vyhrážky od Redhy ešte v Zelenom Meste.

„Takže oficiálne budete pracovať pre kráľovský dvor. Je ti to jasné?“

„Tak jasné ako tvoje modré oči,“ zalichotil jej Svenol.

Shasta vôbec nezmenila výraz tváre. Očividne na ňu lichôtko nezapôsobila. Vytasila dýku a urobila krok k Svenolovi. Bola tak blízko, až sa takmer dotýkali. Hrotom dýky mu zatlačila na košeľu, ktorú si držal medzi nohami. Pošepkala mu do ucha: „Nech ťa ani nenapadne ma zraadiť, lebo ti odrežem toho zvädnutého slimáka.“

Čiernovláska vrátila dýku za opasok a bez ďalšieho slova odišla preč.

Svenol sa za ňou ani nenamáhal otočiť. Ostal stáť sám v pivničnej umyvárni na mokrej podlahe. Pozeral sa ako rozliata voda odteká mrežou v rohu miestnosti. Zdalo sa mu, že spolu s vodou uniká aj jeho hrdosť a mužnosť.

Košeľu, ktorou si zakrýval prirodzené šmaril na lavicu. Povzdychol si a neveriacky pokrútil hlavou.

Bolo jasné, že ho dobehla minulosť. Mali ho v hrsti ako bezmocného vrabca. A aby toho nebolo málo tak sa ešte poriadne zosmiešnil. Toľko sa toho udialo a vôbec netušil čo bude nasledovať, ale aj tak dokázal myslieť len na čiernovlasú Shastu.

„Ach,“ povzdychol si. Obliekol sa do čistej rovnošaty a obul si topánky. Ešteže ich predtým vyložil na lavicu, inak by teraz boli celé mokré. Svoju starú rovnošatu zobral do rúk.

Svenol odišiel z umyvárne. Nechal tam rozmlátenú kaďu a podlahu plnú vody. Ešte sa bude musieť oholiť a učesať. Potom sa spolu s Eteranom vydá do kráľovského paláca.